
България

I.

Пакъ въ пѣсень скръбъта си ще излѣя.
Не мога азъ да плача! Сама превърната съмъ
въ камъкъ твърдъ — не умирамъ!
Небето е вѣчно черно, съ облаци покрито —
буреносни . . .
Вкаменена, душата ми, като гранитна, черна
скала — стои възправена сама въ свѣта. . .

2

Отъ рождение ли съмъ белязана
съ черенъ кръсть?
Кой не заби гвоздеи въ тѣлото ми?
Ослѣпиха чедата ми.
Разориха гробищата ми,
покриха съ позоръ славата ми.